

דף כו.

עין משפט א.

הו"מ סימן רם פעיף א

עין לעיל דף כה: עין משפט מ.ג.

עין משפט ב.ג.

הו"מ סימן רם פעיף ב

ב. ג. במה דברים אמורים שחולקין בממלא כל עובי הכותל בדבר שאין בו הוכחה מאיזה מקום הונח כגון, מוכין וחתיכת כסף אבל סכין או כיס שמוכח מאיזה צד הונח. הרי זו הוכחה ^ק ואפי' הונח מחציו ולפנים.

עין משפט ד.

הו"מ סימן רם פעיף א

עין לעיל דף כה: עין משפט מ.ג.

עין משפט ו.ז.

הו"מ סימן רם פעיף ג

עין לעיל דף כה: עין משפט ס.

דף כו:

עין משפט א.

הו"מ סימן רסב פעיף ב.ד.

ב. היתה האבידה של שותפים צריך שיהיה בה שוה פרוטה לכל אחד מהשותפים, והוא שידוע שהם שותפים בה, אבל בסתם ^ר שראה שנפל חפץ או מטבע משלשה ואינו שוה אלא ב' פרוטות חייב להחזיר דשמה שותפים ^ש הם ואחד מהם מחל חלקו לשנים והרי יש בו שוה

^ק. משמע אפי' ממלא כל עובי הכותל אזלינן בתר ההוכחה וכך משמע בטור אבל הב"ח פסק כהרמב"ם, אולם הש"ך בס"ק ט' כתב דבלי ספק גם דעת הרמב"ם כהטור.

^ר. כלישנא בתרא משמיה דרבא בגמ' כ"ו ע"ב והסכמת הפוסקים

ובפעמוני זהב העלה דאם ראובן ושמעון קנו סחורה מלוי, ולוי הונה אותם בפרוטה שחייב לכל אחד מהם רק חצי פרוטה כיון ששותפים דאין לוי חייב לכל אחד חצי פרוטה עד שיהיה פרוטה לכל אחד מהשותפין כמו באבידה כאן, ע"ש.

^ש. אבל אם נאמר שהם לא שותפים ודאי התיימש זה שנפלה ממנו כי אומר אמרתי להם להולכים איתי שנפל ממני דבר זה ולא החזירו לי ובודאי דעתם לגזול אותו ואז מתיאש, אבל אם שותפים הם לא מתיאש זה שנפלה ממנו. סמ"ע ס"ק ד'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

פרוטה. ואם אח"כ נודע שלא מחל אחד מהם הרי זה שלו, אפי' בא לידו קודם שנודע.

נפל משלשה והיה שוה פחות מב' פרוטות הרי זה שלו^ה שאין חוששין ששנים מחלו לאחד.

ד. ראה אבידה נפלה משנים או משלשה צריך להחזיר אפי' אין בו סימן שאם ראה ממנו נפל יחזירנה לו^א, ואם לא ראה ממנו מהם נפלה אם יש בה סימן יכריז בניהם ואם אין בה סימן יהיה בידו עד שיבוא אליהו^ב.

הגה: ודוקא ששוה שתי פרוטות כמו שנתבאר.

עין משפט ב.ג.ד. חו"מ סימן רנט סעיף א

א. הרואה אבידת ישראל חייב ליטפל בה ולהשיבה לבעליה, שנאמר השב תשיבם^ג, ואם נטלה ע"מ לגזולה ועדיין לא נתיאשו הבעלים ממנה עובר משום השב תשיבם לאחיק, ומשום לא תגזול^ד ומשום לא תוכל להתעלם. ואפי' יחזירנה אח"כ כבר עבר^ה על לא תוכל להתעלם.

ת. כ"כ ה"ה בפ"ד מגזילה הלכה ח' בשם הרשב"א בב"מ שם.

א. מימרא דרב נחמן ב"מ כ"ו ע"א וע"ב, וכן מימרא דרבא שם או משלשה. ומשנים אפי' אינם שותפים אבל משלשה דוקא בידוע שהם שותפים. ולכתחילה צריך להכריז שמא שותפין הם, ובידוע שהשלשה אינם שותפים הרי זה שלו, כ"כ רי"ו. ש"ך ס"ק ב'. ואפי' אין בו סימן מחזיר כיון שסובר שההולכין איתו מצאוהו והם יודעים שממנו נפל וע"כ לא מתייאש. סמ"ע ס"ק י"א.

ב. ואע"פ שבסי' ר"ס סעיף ט' המחבר כתב דזכה בו וא"צ להחזירו ביאוש שלא מדעת כל זמן שלא נתברר של מי הוא ולא אמרינן יהיה מונח, שאני כאן כיון שנפל משנים או מג' י"ל שאינו מתייאש לעולם וחושב לעולם שהוא אצלם ויחזירו לו. ש"ך ס"ק ג'.

ג. ממציעא כ"ו ע"ב, ולא דוקא רואה, אלא הגביה ובאה לידו, שהרי אינו עובר על השב תשיבם עד שהגיעה לידו, אבל על לא תוכל להתעלם עובר משעה שרואה ומעלים עינו ממנה מליטלה. סמ"ע ס"ק א'.

ד. ופירש רש"י שם, דלא תגזול לא שייך אלא בשעת נטילה כמו ויגזול את החנית מיד המצרי.

ה. כפירוש התוס' שם בד"ה מתנה, דלא תגזול ניתק לעשה ותיקן אותו בהשבה, וגם תיקן הלאו דהשב תשיבם, ועבר רק על לא תוכל להתעלם שעבר עליו שלא החזיר קודם יאוש. והרמב"ם בפ"ד מגזילה הלכה ו' כתב דאע"פ שמחזירה, לאחר יאוש מתנה היא זו

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

נטלה לפני יאוש על דעת להחזירה ובנתיים נתיאשו בעליה ונתכוון לגזולה אינו עובר אלא משום השב תשיכם, המתין עד לאחר יאוש ואז נטלה אינו עובר אלא משום לא תוכל להתעלם.

עין משפט ה. חו"מ סימן רמב סעיף יד

יד. ראה שנפל מטבע מחבירו בתוך החול או בתוך העפר מותר לקחתו שודאי נתיאש^י ואפי' ראהו שהביא נפה לברור החול או העפר לחפש המטבע אין חוששין לו.

עין משפט ו. חו"מ סימן רמ סעיף ה

ה. המוצא מעות בחנות בין התיבה לחנוני הרי הם של בעל החנות^ז, על התיבה ובין התיבה ולחוץ הרי הם של מוצאם.

הגה: ואפי' יש בהם סימן^ח, וי"א דעל התיבה של חנוני הם.

ה. ז. מצא מעות בחנות של השולחני, בין כסא לשולחני הם של השולחני,

וכבר עבר על האיסורים, וכן כתב הרמב"ן דאע"פ שמחזירה עבר בכולן וכן משמע מפשט הרי"ף. ש"ך ס"ק א'.

ו. מימרא דרבא שם כ"ו ע"ב. ואפי' הביא נפה, כי אומר כמו שנפל ממני נפל מאחר ואני אמצא מה שהוא אבל על שלו נתיאש. שם בגמ'.

ובפעמוני זהב הביא אפי' היו ראובן ושמעון שותפין ונפל לכל אחד מקצת מטבעות ואחד מהם חיפש ומצא יותר ממה שנפל לו הרי זה שלו אפי' היו המטבעות של שותפו, ע"ש.

ז. ממשנה ב"ב כ"ו ע"ב, ורמב"ם פט"ז מגזילה הלכה ד'.

וחצירו של בעל החנות לא קונה לו משום דלא סמכא דעתו כיון שרבים נכנסים ויוצאים, ואפי' בעל החנות עומד שם לא מועיל כיון שלא מצי לשומרו ולא יכול לעכב מאחרים שלא יוכלו ליטלו כיון שלא ידע בעל החנות מקיומו. כ"כ הרא"ש ורי"ו ונ"י בשם הרשב"א והר"ן. ועיין בסי' רס"ח סעיף ג' בהרמ"א. ש"ך ס"ק י"ח.

ח. כ"כ הטור בשם ר"י, וכ"כ ה"ה משום דרבים הם הגוים המצויים שם, וכ"כ שם התוס' בד"ה אפי', והסמ"ע בס"ק י"ז הניח דברי הרמ"א אלו בצ"ע אבל הש"ך בס"ק י"ט יישב דבריו.

מצאן על הכסא ט לפני השולחני אפי' היו צרורין י הם של מוצאם והוא שהרוב הנכנסים לשולחני גוים דאל"כ חייב להכריז כיון שהם צרורין ויש בהם סימן.

עין משפט ז. חו"מ סימן רפב סעיף יז

יז יז. קנה פירות מחבירו או שקיבלם במתנה ממנו ומצא בהם מטבעות אם צרורים חייב להכריז שהקשר סימן ואם מפוזרים הרי הם שלו כ והוא שלקחם או קיבלם מהתגר ל או מבע"ה שלקחם מהתגר. אבל לקחם מבעה"ב שדש הפירות בעצמו או ע"י עבדיו ושפחותיו הכנעניים חייב להחזירם לו.

עין משפט זז. חו"מ סימן רפ סעיף ה

עיי' לעיל עין משפט ו.

ט. נ"י בפ' אלו מציאות והגהות אשרי שם בשם האור זרוע. ודוקא על התיבה אבל על הכסא של השולחני לכו"ע של מוצאו, והחילוק בניהם הוא דדרך הבאים להחליף ליתן מעותיהם על השולחן וע"כ של המוצא, משא"כ בחנות שאין דרך הבאים לקנות ליתן חפציהם על התיבה ולכן זה של החנוני לדעה זו. סמ"ע ס"ק י"ח.
 י. דאם אין בו סימן אפי' ברוב ישראל הרי אלו שלו, ה"ה שם בהלכה ה'.
 כ. ממשנה כ"ו ע"ב. וה"ה אם הם לא קשורים קשר משונה אלא יודע מנינם הוי סימן אפי' בקשר שאינו משונה. ובקשר משונה הוי סימן אפי' בלי מנינם. סמ"ע ס"ק ל"ה. וכ"כ הש"ך דכך משמע ברש"י ודלא כהב"י.
 ל. דמסתמא עבר זמן בידו כדי שיוכל לערבם עם פירותיו, וכבר נתיאשו הבעלים. אבל בקנה מבעל הבית אפי' שהה זמן הרבה צריך להחזיר. כ"כ הסמ"ע ס"ק ל"ו.